

Știința Tineretului

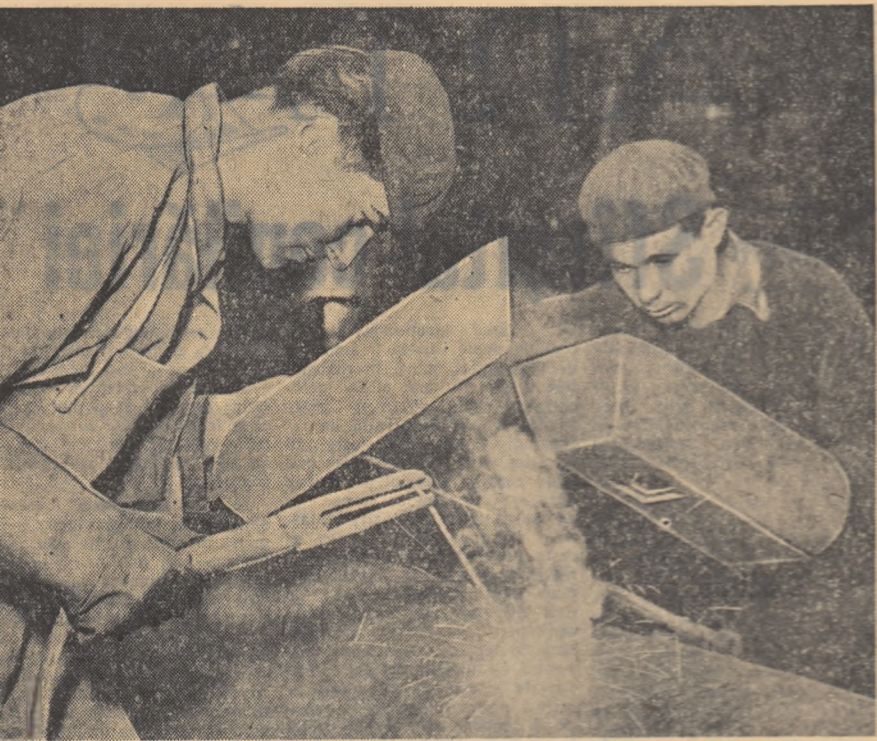
Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2485

4 PAGINI — 20 BANI

Simbătă 4 mai 1957

La secția cazangerie a uzinelor Mao-Tze-dun din Capitală, alături de sudori vârstnici fruntași lucrează și tinerii Preda Cristache și Vlăduț Gheorghe. Obiectivul fotografic l-a surprins pe cei doi tineri în momentul în care sudează ultimele cazuri din noua comandă pentru cazanele de petrol.

CRITICĂ OPTIMISTĂ

La început secretarul de redacție a fost de acord: Postul utemist de control Combiatului poligrafic, chiar aici, de la Casa Științei? Cel ce are gazeta de perete la înțeles? A nu, nu! Căutați altul, deva... în provincie.

Mult mai târziu, într-o bună dimineață, intrând în sediu, în fața zetei postului utemist de control al Combiatului reportorial îl găsi pe neînduplecatul secretar mbind.

De atunci, luni de luni, când zeta se schimba oprind în jurul ei atît pe cei sosiți prea devreme, cit și pe cei întârziți, acțiunea postului utemist de control, pentru secretarul de redacție dovedea ca fiind bună, iar reporter... crea reportajul.

Intr-o zi, un tinar s-a oprit urmat în fața gazetei. "Vorbește stil utemist de control". Era evarat că el, Florea Georgescu, uitîndu-se la ea, le-a spus, prelinzîndu-se că a avut lipsa de opinie de hirtie, dar de aici înainte la critică în vîzual turtura "prea de tot". Prin hol trecîndu-i din combinat, ziaristul, speții. Hm, are și o caricatură, poziție caraghioasă! Și după nstatarea că-i seamănă, dar că n-are nasul așa de bocrănat, arul s-a depărtat repede.

Adesea asemenea alitudinilor sînt satirizate prin caricatură și grame. Birocrația este bine înțată atunci cînd prinde forme dente. De l Martie postuț olera eva, "mărtisoare". Iată un ul resat unor tovarășii de la serul contabilității:

ovarășilor Cornescu și Cohn
birocrația le place
oferim drept plocon
no cinci vagoane de hirtzoage."
Probleme mari ca: productivitate, calitate, disciplină, sînt planul tematic al postului de luni. Adesea, pentru stratură criticilor, el folosește aratul de fotografiat, și pe paginile gazetei apar "documente obituarie". Ordinea și curățenia locului de muncă, constituie facț de seamă în obținerea unei ități superioare a produselor. ul îngropat în deseuri, iată moment surprins în a atelier secției de zincografie.

"Subiectele" sale, postuț le gâte fie prin raiduri, fie prin secțiile primite de la coresponden-

ții din secții. Raidurile (sub forma unor anchete) sînt întreprinse perioade sau inopinat în toate secțiile, de către colectivul postului — în componența căruia intră ingineri, muncitori, tehnicieni — și urmăresc de obicei una sau două probleme centrale. De pildă: curățenia și calitatea. Cea de a doua formă a activității este începută de către antenele postului de control, corespondenții din secții și membrii colectivului stației de radioamplificare, care sezează neajunsurile și lipsurile. Sezișările sînt apoi clasate de colectivul postului pe baza planului tematic general. Dacă se întâmplă ca unele probleme care nu sînt atunci în planul tematic să-i corespundă mai multe sezișări, ea de asemenea este reflectată în numărul respectiv al gazetei. Toate acestea — raidurile, selecționarea corespondenților — au desigur la bază consfățiurile colectivului postului.

Și cînd raidul nu poate surprinde toate aspectele critice ale unei probleme, colectivul postului organizează studiul ei mai îndelungat și publică scrisori deschise în gazeta.

Se întâmplă uneori să se ivească lipsuri chiar în mijlocul colectivului postului. Nici ele nu sînt neglijate. "Ar fi nedrept să ne "uităm" de la critică, cînd noi înșine șintem cu critica" — spun membrii postului de control. Astfel, pe pașoul gazetei, la loc de cinste stă o ramă frumoasă. În ramă sînt desenate trei capete. Ele poartă coafuri clufulite, ochi speriați și numele posesorilor. Sub ramă: explicația: "rugăm pe tovarășii de mai sus, membrii ai colectivului postului central U.T.M. de control, să ne trimită cîte o fotografie mai reușită pentru a le avea în mijlocul nostru la sedința de colectiv".

Și fiindcă veni vorba de activitatea interioară și lipsuri personale, n-ar fi rău ca în viitor postuț să se ocupe mai mult de problema înțelinerii clădirii.

N-ar fi rău de asemenea să se ocupe de calitatea muncii tinerilor linotipisti, de slaba calificare a zincografilor și calitatea proastă a multor zicuri de gazeta.

Acum, fiindcă se termină prezentarea, veți întreba — legitim — două chestiuni: prima, care este eficiența activității postului; a doua — de ce nu sînt pome-

niți pe nume membrii postului de control?

Eficiența este dovedită de grupurile de tineri și vîrstnici care se opresc zilnic în fața pașoului gazetei. Cei care ridă aprobă justifica critică. Cei posomoniți se mîngieie la gîndul că a doua oară nu trebuie să nu vor mai fi ațiași la acest pașou. Eficiența este de asemenea dovedită de scrierile de răspuns care vorbesc de îmbunătățirea muncii în secții — adigate la aceeași gazeta.

În legătură cu numele membrilor postului, este vorba de un anumit prestigiu. Tinerii nu cunosc prea bine pe tovarășul cu care sau cutare, "responsabil" sau "tehnic", ci "postuț de control" ca un tot indivizibil. Pentru ei postuț de control reprezintă o unitate, un singur tovarăș care-i ajută ori de cîte ori este nevoie. Mai este oare atunci necesar să dăm aici o listă lungă cu numele membrilor colectivului?

V. CONSTANTINESCU

Ajutor frățesc

În cursul lunii aprilie au conținut mă sosenască în țară cantități masive de mărfuri pe care Uniunea Sovietică le livrează țării noastre în baza acordurilor încheiate anul trecut la Moscova cu prilejul tratativelor dintre delegațiile guvernamentale ale R.P.R. și U.R.S.S.

Pe calea ferată, prin punctele de frontieră Galați, Socova, Dornești și Sighet au sosit în acest timp circa 247.000 tone de cereale, cocs, minereuri, laminare, mașini și utilaje etc. 31.000 tone de grîn au fost transportate pe calea apei, prin porturile Constanța și Brăila.

În primele 4 luni ale anului din Uniunea Sovietică au intrat în țară aproape 820.000 tone de mărfuri, dintre care mai mult de 244.000 tone de cereale. Au fost primite de asemenea circa 135.000 tone de cocs și 153.000 tone de minereuri — materii prime de bază necesare industriei noastre siderurgice.

Studenta carecană Zim Bocio și studenta Sofia Nițu, fruntașe la învățătură, sînt colege și prietene. S-au cunoscut întâia oară în Facultatea de chimie industrială din București. S-au întâlnit apoi la cursuri, la cantină, de multe ori și prin sălile de spectacole. Dar prietenia lor s-a legat și mai mult în timpul orelor de laborator în care, ca și acum, cînd urmează să rezolve probleme de fizică și chimie, se vede că sînt două studențe lucrează cu pasiune.

Murmurul Argeșului se împletește cu cuvintele lui Nicolae Bădoi, secretarul organizației de bază U.T.M. din Budești: Iată, dragii mei, — spune el tinerilor voioși — de aici încep tarlalele întinse ale întovărășirilor noastre!"

Curge moicm Argeșului către Dunăre. Primăvara a îmbrăcat în strale de verdeță sălciile plîngătoare, hucăcurile de răchită de pe maluri. Îi ascult, mă uit în oglinda lui și piec mai departe prin satele ce-si însiră casele ca pe o saibă — din comuna Budești și pînă la vărsarea lui în Dunăre, aproape de Oltenița. Dar oricît mă încerc să Argeșului în prag de măr, n-am liniste. Nu greșesc! Frîntura, arșile largi ale bucuriei se sălășilează în inimile țărănilor muncitori de aici, luminiile, înțelegerea adevăratului dram în viață ce ar d în ochii lor acum — toate acestea parcă m-au prins și pe mine în hora lor.

potrivesc. Nu vezi că a intrat jumăte din sal? Cînd am auzit una ca asta de la mama, m-am tras lingă Marin. "Hai, Marine, și eu dă-mi am venit". "Și tu?" m-a întrebat Ion. "Da, și eu." "Atunci..." Și am leșit toți trei pe poartă. Cînd "Stai — răciți-ta — fără Ion D. Lisca, părintele vostru, nu se mișcă nimic. Merg și eu. Barbu, vino-ncoace. (Barbu e un frate al meu de lă)

cîmp și alergă pe urmă după el. Cu aceste cuvinte l-a luat la rost tînarul Nicolae Bădoi pe Dumitru Marin, secretarul comitetului U.T.M. din comuna Budești. Era ora 5 dimineața și, cu toate că stabiliseră să se întâlnească la ora 6, el n-a mai avut răbdare. Cei peste 130 de umeșii din comună se sfătuiseră într-o adunare generală deschisă cum să atragă cît mai mulți țărani muncitori în întovărășiri. Nicolae Bădoi, ca unul ce era proaspăt intrat în întovărășirea "I Mai", ținea cu tot dinadinsul să arde ce poate. Așa că a doua zi se sculă cu noaptea în cap, ca să aibă vreme să mai discute cu Dumitru. Se temea ca nu cumva să i-o ia înainte.

MICA ȘI MARE... DESFAȘURARE

La sfîrșitul adunării de alegeri U.T.M. din Ulmeni m-am dat înținare cu utemistul Gheorghe Lisca, care avea să-mi descrie povestea intrării familiei lui în întovărășire. Intocmai ca în nucea lui Marin Preda s-au "desfășurat" ai lui. Desigur. În cîteva rînduri de ziar va începea numai o parte din destinațiile lui Gheorghe Lisca din Ulmeni.

"Eu vreau, nevasta vrea. Ai bătrînii lăsa, nu și tu. La mama sînt, la tata, la fel. Ce facem nevastă? — o întrebam eu. "Treaba ta, eu plec la mama. Ai mei au intrat! Tu ești mai îndărătnic." Auzi matală, eu îndărătnic? Cum crezi că m-a venit atunci? Am făcut. M-am dus a doua zi în Tăușanca și... "Nu mai e nevoie — l-am întrerupt — ei au intrat". "Ah afulșiiți!"

La sfat — îmbulzeală cu cereal. Ptiu, zic. Eu codăș! Pe dracu, nevastă-mea o depuse de cum am plecat de-acasă. Ce era să fac. Am... sărutat-o..."

În primul raion complet cooperativizat din regiunea București

ani). Du-te la soru-ta Tudora în Chisleț și spune-i că are învoire de la mine să intre. Ai înțeles? Așa. Du-te și la Maria lui Vasile în Tăușanca și... "Nu mai e nevoie — l-am întrerupt — ei au intrat". "Ah afulșiiți!"

La sfat — îmbulzeală cu cereal. Ptiu, zic. Eu codăș! Pe dracu, nevastă-mea o depuse de cum am plecat de-acasă. Ce era să fac. Am... sărutat-o..."

INTR-O SINGURĂ ZI...

— Marine, încă nu ț-e-ai îmbrăcat, mă? Ce dracu, hai mai repede, că oamenii pleacă la

Premii acordate petroliștilor

Pentru a stimula pe participanții la întrecerea ce se desfășoară în industrie, petroliștilor în urma chemării lansate de colectivul întreprinderii de foraj și al schelei de extracție Valea Casei, Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei și C.C. al Sindicatului muncitorilor din petrol, chimie și gaz melan au hotărît instituirea unor însemnate premii trimestriale.

Aceste premii urmează să se acorde brigăzilor fruntașe cu începere din trimestrul II pentru toate sondele la care forajul a început în acest an.

Astfel pentru brigăzile de foraj fruntașe care vor termina mai devreme săparea sondelor prevăzute pentru o durată pînă la 3 luni se acordă un premiu în valoare de 15.000 lei și un premiu de 10.000 lei; brigăzilor care vor termina mai devreme săparea sondelor prevăzute pentru o durată pînă la 6 luni li se acordă un premiu de 20.000 lei și un premiu de 15.000 lei; brigăzilor care termină mai devreme săparea sondelor prevăzute pentru o durată pînă la 9 luni un premiu de 25.000 lei și un premiu de 20.000 lei; de asemenea se va acorda un premiu de 30.000 lei și un premiu de 25.000 lei brigăzilor care termină mai devreme săparea sondelor prevăzute pentru o durată de peste 9 luni.

Tot din fondurile ministerului se va acorda trimestrial fiecărui trust de extracție suma de 10.000 lei din care se va premia cea mai bună brigadă de intervenție la sonde.

Decernarea premiului „Vasile Alecsandri” pe anul 1956

Pentru a stimula crearea de noi piese într-un act care să contribuie la îmbogățirea repertoriului echipelor artistice de amatori, Ministerul Învățămîntului și Culturii a instituit premiul „Vasile Alecsandri” care se va decerna anual autorilor celor mai valoroase piese.

Juriul instituit de Ministerul Învățămîntului și Culturii a hotărît decernarea premiului „Vasile Alecsandri” pe anul 1956 următorilor scriitori: Tiberiu Vornic pentru piesa „Tigul inimilor”; Ștefan Tita pentru piesa „Peștera”; Mihail Davidoglu pentru piesa „Nemăipomenita furtună”; Sôfo Andraș pentru piesa „Fanfara”; Ferencz Laszlo pentru piesa „Umbar”; Valeriu Luca pentru piesa „Nunta Ioanei”; S. Andreescu și T. Mănescu pentru piesa „Răsfațaiți”.

Premiera baletului românesc „Călin”

La Teatrul de Operă și Balet a avut loc ieri seara premiera celui de-al doilea balet românesc prezentat în actuala stagiune: baletul „Călin” după cunoscutul poem eminesclan.

Muzica aparține lui Alfred Mendelssohn, maestrul emerit al artei, iar libretul, regia și coregrafia sînt semnate de Tilde Urseanu. Conducerea muzicală a fost încredințată maestrului emerit al artei Ezgizio Massini.

J
n
e
m
n
ă
r
i

Au început ploile primăverii. Dacă n-ar fi umbra de verdețură crudă peste timpuri și mușchi, zilele ar avea o m. notorie și o frigiditate autumnală, răcoarea te-ar pătrunde cu răutate sub suman. Așa însă, cînd calci pe tarba crudă și plîpîndă care se împovărează cu mulțumită cu boabe mari de apă, te încălzești cu a. mîntirea soarelui de aprilie care ridică pînă mai ieri-ataldieri pe bărganul nesfîrșit al cerului.

Totuși, pe o asemenea vreme numai cîoban și nu fii. Inchipuși-ți că plouă de trei zile și trei nopți fără încetare, o ploaie placidă, enervantă și insistență, care a făcut din coșocul în care sînt cuprinse picile a oree 5—6 o turcană o adevărată maștină, iar de ve color — pătăria aceea ciobănească în formă de strachină — curge pe ceață, drept pe piele, cînd și cînd cite un firicel de apă care te cutremură pînă în virful unghiilor. Și peste tot e pustiu. Numai cîoban și oile lui, iar mai încolo, retras și modest, măgarul cel purtător de poveri oficiază parca o ru-găcune mută către înalturile din care curg ploile. Oile stau liniștite, se mișcă greoaie, adunînd între dinții albi și tociți țarba cu gust amar din care se naște laptele. Mielii, scandași și moțuroși, behăie strident, rătăciți de mame, iar atunci cînd le descoperă se năpustesc asupra ugerului bifînd coada ca o pendulă.

Baciul Dumitru Porumbișu, un unchiuș virtos care a gustat

din jînița stinelor mai bine de o jumătate de oarec, șade proptit în bută, nemiscat ca o statuie de piatră, dăltuită în linii precise și sobre. Cîinii stau impresiv și cîcîcîc plîcîșiți — și întregul tablou respiră o tîhnă deplină și patriarhală. În stînga, într-o vale care se inclină ușor, Săliștea se vede prin ceață ca o îngrămadire de minarete. De la marginea satului se ridică pieptosi, convingși de propriu lor prestanță, mun-

ciobanii, vorbind despre ciata lor, au dovedit un umor reținut, sfios.

— Cum arată stîna dumneavoastră?

— Ehs. Aom un apartament întreg...

— Pîi...

— Da, cu oada pentru mincare, pentru dormit și buclărie. Aom și un chelner.

— Și rid cu toții, cu nișta dinți albi cum e cașul proaspăt.

— Da, dar nu stăm în ele.

răpu' lîșei, agentu' oeterinar, cîna mereu p-aceca.

— Dumneavoastră, ciobanii, stînjeți membri ai întocăririi, nu?

— Păi sigur. C-alcii se naște întereșu'. Ai și oile mele, și dacă am griji de ele și țese brînză multă iau și eu, dacă nu... Nișta ciobanii mormăiau ei că să dea oile lor deoparte, noi șintem ca funcționarii. Vine luna, hop și presedintele Popa cu banii. Îcălepti în dreptul tău și iei salariu. Șase sute pe lună, mîncarea nu te costă, în munte n-ai pe ce cheltui. Cînd crei, fugi la Săliștea să-ți inmoi mustata într-o halbă, să te răcoarești. Te duci la un cinema, la o distracție, lți faci un lucru în casă... Pentru că, adună mata șase sute lună de lună și să vezi cît este, bani bunii. Plus să ai brînză ta, ca orice tozist. Înainte, bacii aia care făceau stîni, iți dădeau 4—5 kile de brînză. Restu'... Așa că-i bună tovarășia. Noi numai de-o săptămînă am iesit pe hotar aici și-am și dat la oameni cîte o jumătate kil de caș. Dă' acum sînt zăgăbite astea de miei. Să scăpăm de ei. Să mai crească pușin și le trecem beregata prin cuțit. Dacă nu, îi facem ciopor și-i luăm cu plecăm pe munte.

— Să vă mai întreb ceva: vin lupii la oi?

— Vin. Și ziuă și noaptea. Cîte unu-doi. Dă' avem cîini și nu-i lasă. Tot timpul cuieșc urechile și miriie. Is și ei funcționarii.

Ploaia mai departe, placid și insistență, fără zgomot și culoare. Un cîine a căsat gura mare, a scheunat și s-a întins, apoi s-a scuturat împrăștiind în jur o ploaie mărunță.

— Ne, jaoră! mormăie bacul.

Au terminat însămînțările

Colectiviiți, întovărășiiți și țărăni muncitori cu gospodărie individuală din raioanele Snagov, Fîra și Răcari, regiunea București, au terminat însămînțările de primăvară. Cele mai mari suprafețe au fost însămînțate pînă acum cu porumb. Unitațiile agricole socialiste și țărăni muncitori cu gospodărie individuală din raionul Răcari au însămînțat cu porumb o suprafață cu 1.650 ha, mai mare decît suprafața planificată, iar cei din raioanele Titu și Snagov au sporit suprafețele însămînțate cu porumb cu 200 ha și respectiv 250 ha.

O atenție deosebită s-a acordat folosirii semînțelor hibride de porumb. În raionul Snagov, de exemplu, s-a însămînțat cu sămînță hibridă 2.727 ha. Ia față de 2.000 ha. cit era prevăzută în plan.

Și în raioanele Videle, Domnești, Alexandria și Oltenița însămînțările de primăvară sînt pe sfîrșite.

Convocarea Congresului al II-lea A.S.I.T.

Consiliul Central A.S.I.T. a hotărît convocarea Congresului al II-lea al Asociației Științifice a Inginerilor și Tehnicienilor din R.P.R., între 29 mai și 1 iunie 1957.

Gînduri la comemorarea lui George Enescu

D. G. Dinicu
artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat
Directorul Conservatorului de muzică,
„Ciprian Porumbescu”

Fieca parte din existența noastră de cînd eram copii; parcă ar fi fost dintodeuna și parcă trebuia să continue să e-doi ani în urmă, vestea năpraznică a înecării ne-a aluna; cu toții am fost răscoliți, îndurerăți. Se întâmplase ceea ce ni se părea ca lucrul cel mai puțin firesc: George Enescu nu mai era.

Au trecut doi ani... Și azi vedem mai bine cît de puțin ne înțelam în trecut. George Enescu începe să prindă contururi din ce în ce mai legendare. El se țese în istoria veacurilor în care poporul și-a lăsat vîrsul, vîrsurile care se dezvoltă la voia întâmplării — cum spunea el — sîfîindu-se singure, ca pietrele de riu". Ne apare ca un moment istoric în care din forța vitală a geniului popular irupe deodată o mare personalitate artistică ce face sinteza întregului trecut și arunca puntea spre viitorul din ce în ce mai înalt. Într-adevăr, vrednicii pionieri ai muzicii românești, înalțații geniului enescian, au înfrîpat o noastă care a pîlipit pe locurile noastre, dar flacăra artei mari muzicale, văpaia ei, care încălzeste sufletele, le innoabilează, le topește laolaltă, a aprins-o George Enescu.

„Poema romînă”, Rapsodiile, Sonata a III-a pentru vioara și pian, „Oedip”, Simfonia de cameră sau genialele interpretări enciesene ale muzicii lui Bach, Beethoven, Brahms, Wagner, Chausson, Șostakovici și ale compozitorilor contemporani romîni sînt momente de cultură muzicală românească ce stau cu cîntec alături de cele mai valoroase înfăptuiri ale culturii muzicale universale contemporane.

George Enescu ne-a arătat cît de înalt este cercul muzicii noastre, încurajîndu-ne pe toți tinerii de talent, cu individualități artistice variate, să-și ia avîntul spre înalțimi.

Dar George Enescu ne-a lăsat nu numai o moștenire estetică, ci și una etică. Cu ani în urmă, scria sub titlul „O dorință”:

„Nu s-ar putea oare ca amorul propriu să joace un rol mai mic la noi, iar dragostea de țară să fie pentru artă un rol mai mare? Ce bine, ce frumos ar fi!”

Și noi spunem: Ce bine, ce frumos ar fi ca toți muzicienii și îndeosebi cei tineri, care pornesc

pe căile artei de-aba acum, să se pătrundă de această dorință enciesciană, să o considere un principiu călăuzitor.

Dar despre Enescu ar fi altele de spus...

Ceea ce ne bucură în mod deosebit este că arta sa devine rezibil ce țrece un bun al poporului său iubit. Ne bucură să vedem cît de mult este cîntat și cîntăm și constatăm dragostea pașunea tinerilor muziceni care ei. La noi, la Conservator, studenții ne organizează concerte Enescu avînd în program de pildă cele trei sonate de vînar și pian și suita a doua pentru pian. Și nu le cîntă numai la Conservator ci și în țară, și poate, în curînd, și peste hotare.

Toate acestea ne bucură și cînt de mult s-ar fi bucurat George Enescu să le știe.

De asemenea, s-a hotărît publicarea regulamentului cuprînzînd condițiile de participare la primul Concurs „George Enescu” care se va desfășura între 5—15 septembrie 1958 la București.

Cu această ocazie vor fi invitate personalități muzicale de seamă de peste hotare atît pentru a face parte din juriu, cit și pentru a-și da concursul la manifestările muzicale speciale care vor fi organizate în aceeași perioadă.

ION BAIEȘU

HARALAMB ZINCĂ

E dulce benzina românească

Fragmente din romanul „Ultima toamnă”

Fraședinta consiliului de administrație al uzinelor „Ferom S. A.”, colonelul Theodorescu tinuse o scurtă cuvântare. Membrii consiliului, inclusiv reprezentantul armatei germane, îl ascultaseră cu interes. Numai directorul general, un bărbat de vreo cincizeci de ani, subțire la trup, părușe nemulțumit de întreaga perorație a militarului. Își călțina discret capul mare, îndreptându-și nervos ochelarii de pe nasul subțire, cu nări prelungi și fine.

În timp ce vorbea, colonelul încrăcimecise ca și cum ar fi trecut călare prin fața unui regiment alinaț și pregătit să-și prezinte convențele onoruri:

Sintem obligați să facem educație patriotică muncitorilor sustinute de colonel. Așadar, voi ordona ca toți lucrătorii, de la ucenic până la maistru, să asiste la solemnitatea plecării tancurilor germane pe front... Voi ordona arborarea drapelului român și german... Tot ce-i suflă românească să simtă că uzina și-a îndeplinit o misiune de onoare... Căci astăzi...

Fuse întrerupt de glasul oarecui plictisit al directorului general:

— Domnule colonel, nu credeți că ar fi mai bine ca toată această solemnitate să nu aibă loc, sau poate să facem ceva mai simplu... mai sobru...

— Nu, nu, mă opun... mă opun categoric... Și cum ziceam, voi ordona...

Și comandantul militar al uzinei „Ferom S. A.” a ordonat...

La 8 decembrie 1943, drapelul românesc și germane apărură la poarta principală a întreprinderii, în fața administrației și a atelelor. Apărură și ghirlandele de brad, iar soldații, conform unui ordin special, primiră uniforme de paradă.

„Adia — așa cum își zicea colonelul — un vânt bărbătesc, un vânt patriotic!”

Gică Moțoc se angajase la uzinele „Ferom S. A.” — ca ajutor de sofer pe camionul condus de un unchi al său — un bărbat trecut de patruzeci de ani, tăcut și plictisit de felul lui. Din pricina aceasta, sau poate din alte pricini, îi plăcea un pahar de vin bun, pe care obișnuia să-l bea într-o singură tulpă deplină, retras unchiul își dăduse cuvântul că o să-l învețe soferia, dar acum o meserie nu se învăța cu una, cu două, Gică avea să ajute un timp la încălțarea și descălțarea butoaielor de combustibil. Perspectiva aceasta n-l făcuse pe băiat să dea bir cu fugiții... Deși avea umeri fravi, înguști, un gât subțire și două brațe slăbite, se apucase de treabă cu seriozitatea adolescentului trecut prin multe încercări grele. Munca cu răbdare, dar mai ales cu nădejde. Însă, cu vremea, ajunseseră să înțeleagă că unchiul-său, care era din ce în ce mai plictisit, cam n-avea chef să-l înțeze în tainele meseriei.

— Meseria? zîmbea el cu amărăciune. Cum zici, să te învăț meseria? Vrei tu așa? Bine, mă, o să te învăț...

Răspunsurile indifferente ale soferului îl infurau, dar n-avea încotro: trebuia să rabde, mai ales că se obișnuise cu uzina. Se simțea legat de viața clocoțitoare a uzinei, de noii săi prieteni, de organizația în care nu de mult fusese primit.

La 2 decembrie 1943, camionul pe care Gică Moțoc lucra ca ajutor de sofer, fu trimis să aducă de la un depozit militar trei butoaie de benzina specială, necesari celor zece tancuri. La ieșirea din uzină, Gică îl rugă pe sofer:

— Nene Costică, fi bun, cotește-o, pe la noi, pe strada noastră... vreau să-mi trag pe picioare niște ciorapi ceva mai groși... mi-e frig nene Costică.

Soferul se uită cu milă la fața slabă a nepotului său și zise în silă:

— Bine, Gică... dacă mă rogi tu...

Gică dădu din cap a mulțumire, dar știa că nu a bine să-l ia în serios. Porniră în viteză și, curând, camionul se opri nu departe de locuința băiatului. Gică sări din camion, strigând soferului că n-o să zăbovească prea mult.

— Bine! Bine! răspuns soferului. Te aștept... Din poartă Gică se mai uită o dată la camion; soferul părăsise cabina și se îndreptă spre circumscripția din colțul străzii. Bucuros că o să se poată mișca în voie, Gică intră în casă, îl ceru mamei un colț de plină și o pereche de ciorapi mai groși. Apoi intră în cameră și se scese dintr-o ascunzătoare un șaculet de zahăr, pe care îl fugă-l duse la camion și-l ascunde sub o prelată mare și grea. Ochiul bucuros și se îndreptă spre circumscripția. Își găsi unchiul în fața unui pahar de vin. Se apleca cu capul în piept și privea așternute în gol. Părea că visează. Auzindu-l pe Gică, tresări neșabonit...

— Ho! Ce-i? Ce tip! Așa? N-am surzit... Da, da, pleacă-mă... Ce mă face mă-tă? vorbi el urșuz, ștergându-și gura cu mîna unsuroasă a paltonului.

Nu auzi răspunsul nepotului; de altfel, nici nu-l interesă scorta soră-și; pusese întrebarea din obișnuință. Gică urcă în cabină lângă el și nu mai scose o vorbă. Porniră. Străbăteau în goană capitala de la un capăt la altul, pe măsură ce se apropiau de depozit, băiatul devenea tot mai neliniștit. Frica-i dădea fricoale. I se părea tot timpul că bățile inimii — o, atât de zgometoase — aveau să-l trădeze. Așa că, în răstimpuri, bănuitor, trăgea cu ochiul la unchiul-său. Nu, soferul nu-i auzea bățile inimii: avea gîndurile sale. Cu om și unchiul ăsta!

Isodindul-i, Gică, încerca o emoție asemănătoare cu aceea pe care o încerca la filmele de groază cu Bella Lugosi ori Boris Karloff; simțea și teamă, dar și putere. Da, fără îndoială, totul se desfășura acum ca într-un film palpitant numai că de astă dată eroul principal era el, Gică Moțoc. Rezultatul acțiunii depindea de dînsul. O, dac-ar avea un revolver! Nu știa exact ce ar fi putut să facă cu o armă, totuși oftă „Ehei, un revolver!”

Camionul intră în depozit. Sentinela, un soldat hitlest, se uită necrezător la Gică, (așa i se păru băiatului), dar el îi răspunde print-o privire flegmatică, superioară, cum numai Harry Potter, o mai arunca, în filmele de război.

În timp ce încercau butoaiele, sentinela germană se apropie iar de dînsul. „Dacă pune mîna pe mine? O, dacă așa avea un revolver!” Sentinela însă trecu mai departe și Gică răsufli ușurat... Da, întocmai ca în filme.

La însoțirea, după prevederile regulamentului, Gică trecu la paza încălțării. Acum, se cerea îndeplinirea părții cea mai grea a planului. La început, soveni. Era convins că trecătorii se uitau după camion, gata, ca la cea mai mică mișcare să-l înhațe și să-l dea pe mîna poliției.

Cele trei butoaie stăteau încrămecite unul lângă altul, așteptînd parcă clipa cînd însoțitorul o să-și învingă teama. Deodată, rușinat de teama care-l tintuia locului, Gică apucă cheia pregătită din timp și se puse pe treabă. Desurubă gura butoaielor și, în vreme ce camionul se hurea, se apucă să strecoare în fiecare butoi câte douăzeci de pîrățele de zahăr. La primul butoi mișcă în tremurări, la cel de al doilea, îi tremurări mai mari, iar la cel de al treilea începu să fredoneze o melodie, în așa mod.

Cad apăsă, își aminti sfatul lui Dogaru: „Aruncă stăruitor în aer! Să nu rămîni nici o urmă... Ai înțeles?” Cum să nu înțelegă? Păi el dacă ar vrea, ar

În romanul „Ultima toamnă” — din care prezentăm mai jos cîteva fragmente, scriitorul Haralamb Zincă surprinde un moment din lupta ilegală a U.T.C.-ului în anii războiului antisovietic.

La uzina „Ferom S. A.” din București, uteciștii împiedică plecarea unor tancuri hitlestice spre front. Un rol hotărîtor în această acțiune îl are ucenicul Gică Moțoc, de puțină vreme primit în organizație, care dovedește însă cu acest prilej mult curaj și singe rec. Siguranța antonesciană deschide o anchetă dar cercetările, lovindu-se de hotărîrea de luptă a tinerilor muncitori, nu-și ajung scopul. Sabotajul uteciștilor a fost o contribuție de preț la lupta populară împotriva regimului fascist.

putea să arunce în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

În curtea uzinei, muncitorii se strînseseră în fața coloanei de tancuri. Era ger. Un cer spălăcit ca o boltă murdară atîrna deasupra oamenilor. Dogaru se băgă printre oameni și începu să tropăie, deși nu-i era de loc frig.

Deodată, pe tancul din fruntea coloanei se ridică, destul de sprinten, colonelul Theodorescu. Mantaua, cu revere largi, îi cădea perfect, înălțîndu-l parcă și mai mult. Cozorocul negru, cu fîrături de aur, îl adumbrea fruntea încrunțată. Împietri pe tanc ca o statuie. Pe dată, funcționarii de seamă ai uzinei se îngîmădiră în jurul „statuii”. Directorul lipsea, iar această absență îl deruta pe colonel. Ce dracu! acum nu se mai simțea chiar atât de sigur pe el. De ce? Unde-i directorul? Nu se face una ca asta! Noblețea obligă. Tuși soc, apoi, cu o voce severă și afectată se adresă mulțimii:

„Frați romini! Domnilor! Nu este bucurie mai mare decît mîndria de a munci. În ceasurile acestea grele, pe care le străbate neamul nostru, sărbătorirea muncii, de azi, cînd hărnicia și pricepera e-voastră au reparat tancuri germane de care frontul are atîta nevoie, ne bucurăm... Da, domnilor, ne bucurăm! (Tuși din nou și continuă). Hărnicia voastră este mîndrie că în fața trăgătorilor soareți, oricare ar fi ele, noi, romînii, sintem uniți...”

Cînd colonelul termină de vorbit, soldații strigară „Urta!” în vreme ce oratorul îi privea grav. Apoi înălță bratul într-un gest solemn și motoarele tancurilor se puseră în mișcare.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

Se liniști doar atunci cînd văzu butoaiele predate magazinerului.

Noaptea însă, se zvîrcoli în așternut ca un om bolnav. Vise năstrușnice se amestecau între ele, hărțuindu-l fără pic de milă. Mereu se vedea în camion, în plină acțiune: deșurubă... numără buclelele de zahăr...

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Tancurile porniră încet, greoi, șovăind parcă, prin coridorul viu, alscit din muncitori. Capacele turelor erau deschise, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

Soldații continuau să strige „urraa”, motoarele duduiau, plămîntul se cutremura. Un fum înecător era deschis, iar comandanții echipajelor stăteau înțepeniți ca la paradi.

„Așa terminarea solemnității, Gică Moțoc leși în stradă și se luă după coloana de tancuri. Curiozitatea învinsese teama. Dorra să vadă cu ochii săi rezultatul acțiunii. La început, urmărirea nu-i oferă efectul sperat; șaculele tancurilor se învârtiră în jurul lui, abotele parca. Numai atunci cînd coloana o coti la stînga, pe bulevardul Mîrșeni și se îndreptă spre Farol Carol, urmărirea lui o altă însemnătate. Tanchiștii germani mîșiră viteza mașinilor și Gică se văzu nevoit să străboiască și el peșed. Curînd, se pomeni alergic. Gîlția, iar o dușure ascuțită îl împingea sub mîna, în partea stîngă. Dar nu se opri din urmărirea; nu vedea înainte decît tancul din rîndul coloanei. Deodată, surzi plămîntul se cutremură și un motor, ca la o comă, începu să plămîntă și alte motoare. Gică nu se mai putu opri și începu să strige în aer tot depozitul de combustibil! Numai să i se încredințeze misiunea asta și...

Acum stătea pe butoaie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își aminti că Tom Mix, în momentele cele mai grele, cînta, așa că el își lăsa cîntecul.

După un timp observă că trecătorii se uitau după camion și Gică tăcu. Inima începu din nou să-i bată sălbatic.

A sosit poșta. Pileul de toate corăile, de toate mărimele se revarsă pe birourile redacției...

Întâlnire cu „derbedei” Hunedoara Amurg. Vuietul de vulcan clocotitor al Combinatului siderurgic răsună înfundat...

— Nu-i bai! La ușă trebuie să fie vreun cunoscut Haide cu noi!

— Asta e scriitorul? Se miră, mulți privind către tânărul care pășește ușor treptele scenei...

— Să ne spună tovarășul Nicuță dacă eroii săi sînt reali! — Am dori să cunoaștem biografia scriitorului...

— De mic am rămas orfan. N-aveam cu ce trăi. Am vindut într-un timp ziare. Am învățat meseria de lăcătuș...

— Ce multe lucruri ne-ai învățat! — Carmen, cea care rupse prima tăcere, se așază cumințe în poala soarelui medicale și-și aplecă fruntea...

concursul punind un accent deosebit pe ținuta dansatorului și corectitudinea execuției. Tinerii Andrei Ersek și Catalina Miklos...

Trei plus una — lată acum o poveste adevărată cu un director de cămin cultural și un dosar conținând trei plus una scrisori.

Prima scrisoare 25 martie 1957 — „Așa nu îți place Vinul nu-ți displace lute la mline Grozav la beție Frunța la vorbărie Ghici: Cine a să fie?”

(Răspuns: tovarășul Stoian Constantin directorul căminului cultural din comuna Boldu).

— Casa rațională de cultură și comitetul rațional U.T.M. a găsit un larg ecou printre tinerii din orașele Hirnăveni și Blaj...

— Din partea muncitorilor uzinei la uat cuvîntul lăcătușului frunța Ilie Gheorghie.

— A vorbit apoi Vu Husan-seng, șeful secției organizatorice a Federației sindicatelor din întreaga Chină.

— Sîntem foarte bucuroși că am putut vizita astăzi uzina dv. Știm că această întreprindere a aparținut în trecut unui mare capitalist...

— După ce a expus succesele obținute de clasa muncitoare chinăză în construirea socialismului, vorbitorul a spus:

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

In centrul Timișoarei

Mitingul de la uzinele „23 August” cu participarea delegațiilor sindicale de peste hotare

— Membrii delegațiilor sindicale de peste hotare care au participat la sărbătorirea zilei de 1 Mai în Capitală au fost vineri oaspeții muncitorilor de la uzinele „23 August”.

— În cursul dimineții delegațiile din U.R.S.S., R.P. Chineză, Austria, R.P. Bulgaria, R. Cehoslovacia, Egipt, Franța, Germania, Italia, R.P.F. Iugoslavia, Olanda, R.P. Polonia, Siria și R.P. Ungaria...

— „Vă pot spune că impresiile pe care le-am avut zilele acestea vizitînd frumosul dv. București au fost din cele mai bune.

— Din partea muncitorilor uzinei la uat cuvîntul lăcătușului frunța Ilie Gheorghie.

— După ce a expus succesele obținute de clasa muncitoare chinăză în construirea socialismului, vorbitorul a spus:

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

— „Vă transmitem din partea clasei muncitoare din Iugoslavia cele mai calde salutații și bune urări...”

„CURSA PACII”

TABOR 3 (prin telefon de la trimisul Agerpres). — Intre orașele Brno și Tabor, peste dealurile inverzite ale Boemiei, s-a desfășurat vineri cea de a doua etapă a marilor competiții ciclistice „Cursa Pacii”.

Plutonul lui Schur a sosit după trei minute, iar ceilalți alergători romini au realizat următoarele timpuri: Sandru și Șerban 5h. 16'30", Zanoni 5h.16'40", Maxim 5h.28'12", Poreceanu 5h.28'16".

Clasamentul etapei: 1. Brittain (Anglia) a parcurs 177 km. în 5h.08'39", 2. Hristov (R.P.B.) același timp; 3. Pruski (R.P.P.) 5h.08'39"; 4. Boudon (Franta) 5h.09'47".

— Acest concurs constituie un ultim examen de verificare al atletilor noștri frunțași în vederea primei etape a campionatului republican pe echipe care va avea loc în zilele de 18 și 19 mai pe stadionul Republicii din Capitală.

Azi încep campionatele individuale de tenis de masă ale R. P. R.

— Astăzi vor începe în sala sporturilor de la Floarea campionatele individuale de tenis de masă ale R.P.R. Pentru cucerirea titlurilor de campioni republicani la această ediție se întrec 52 de jucători și jucătoare din întreaga țară.

Boxerii bucureșteni au plecat la Paris

Vineri a părăsit Capitala, plecînd cu avionul la Paris, echipa selecționată de box orăștilor București care va lupta sîmbătă, 4 mai, echipe reprezentativă a orașului Paris.

Turneul zonal de șah pentru titlul de campion mondial

— În sala de spectacole a Universității de Stat din Sofia a început joi turneul zonal de șah pentru titlul de campion mondial la care participă 14 jucători din R. Cehoslovacia, R.P. Ungaria, Egipt, R.P.R., Finlanda, R.P. Bulgaria, Austria, R.P.F. Iugoslavia și alte țări.

Sosirea în Capitală a rugbiștilor londonezi

Vineri seara a sosit în Capitală echipa reprezentativă de rugbi a orașului Londra, care va întîlni duminică pe stadionul „Republicii”, selecționata orașului București.

Pe Argeș, în jos

— unui raion cooperativizat în întregime Modesta contribuție a utemistului Nicolae Bădoi, a tuturor tineretului din comuna s-a revarsat în îndeplinirea marelui tel.

LA HOTARELE

Hotarele rămăsele mai în urmă dect ale comunei din raionul Olteia. Cei- drept, e și întînsă. Oricum, înscă, organizația de partid își propune să o ia înaintea comunei Greaca și Izvoarele.

— Acum, îmi spune zîmbind, am să dansez. Am învățat aici balet Nu mult, dar îmi place. Poate că am să mă fac cîndva artistă...

— „Deasupra tuturor lucește mîndrul soare. Să te ridici mai sus, să luminezi mai tare...”

Advertisement for 'Timpul probabil' magazine, featuring a sun icon and text about its content.

Advertisement for 'Cinematografe' listing various films and showtimes at different theaters.

Advertisement for 'Radio' with a list of programs and broadcast times.

Advertisement for 'Copiii de la ghiolul lui Techir' featuring a large illustration of a child and text about the book.

